

1

Velitel se konečně dočkal svého povýšení. Díky tomu, že stojí v čele jednotky pro řešení starých odložených případů na 137 Centre Street, která od svého založení během minulého podzimu objasnila minimálně tři těžké případy, byl kapitán Francis X. Graves povýšen na zástupce inspektora. Detektiv Jane Bauerová, jejíž tým skládající se ze tří detektivů se zasloužil o to, že dva z těchto případů mohly být jako vyřešené uloženy jednou provždy do archivu, se dověděla o Gravesově skvělém úspěchu v březnu po návratu ze své první návštěvy Paříže, kam odletěla s mužem, zástupcem velitele, kterého nezákonně a vášnivě milovala. Její parták, Gordon Defino, byl rovněž povýšen z detektiva třetího na detektiva druhého stupně a tuto poctu si rozhodně zasloužil. Třetí člen skupiny, Sean MacHovec, měl také poskočit o stupeň výš na druhý stupeň, ale vznášel se nad ním mrak kvůli incidentu na konci posledního případu, a povýšení se zatím nedočkal.

Vrátit se po tak krátké nepřítomnosti do práce, kde se mezitím udály všechny tyto změny, bylo šokující. Ale jednotka dělala svou práci, a ačkoli neměla status stálého uskupení, měla v ní pokračovat, což zachránilo detektivy před návratem k běžné činnosti v jejich posádkách na okrscích. Výsledky stály za to. Famózní vyřešení prvního případu katapultovalo Jane hned o dvě příčky na detektiva prvního stupně.

Jaro bylo neurovnané a rozhárané. Jane se musela dostat k soudu kvůli dlouho odkládanému soudnímu pro-

cesu, takže si potřebovala osvěžit detaily případu. Jednalo se o nepříjemnou záležitost s obhroublými účastníky na obou stranách, kteří pokoušeli trpělivost soudce a jako magnet přitahovali novináře a média, ať už před budovu soudu nebo přímo do soudní síně. Když Janiny svědecké výpovědi skončily, byl předvolán Defino, aby učinil to samé v souvislosti s jiným starým případem. Graves si už dělal starosti: Jeho nejlepší tým týdnů nefunguje. Se svými ambicemi potřeboval stálý přísun pozitivních výsledků.

Když soudní procesy a dovolené přestaly překážet v práci, vrátil se MacHovec ze svého dočasného přeřazení k jinému týmu, kde jeho ztrátu zřejmě nesli velice těžce. Defino sice zastával opačný názor, přesto už jeho znechucení nebylo tak silné jako v době, kdy se setkali poprvé. Dnes byl krásný májový den s vůní jara ve vzduchu a tým detektivů seděl v kanceláři velitele, aby se seznámil s novým úkolem. Zástupce inspektora Graves, pohledný a výřečný muž, který často vystupoval před televizními kamerami v roli policejního mluvčího, vypadal ještě úžasněji než obvykle a tvářil se šťastně. Jeho rozpoložení mělo nepochybně spojitost se zlatými lístky, které se mu blyštěly na rameni.

„Vidím, že všichni vypadáte skvěle,“ začal. „Odpočatí a plní energie, jak doufám. Máme tady totiž něco velkého.“

„Určitě to nebude taková práce, jako vymalovat celý dům,“ poznamenal MacHovec. Bylo zřejmé, jak strávil svou dovolenou on.

„Tentokrát se možná mýlíte. Pamatujete si kolegové na vraždu Micaha Anthonyho?“

„A do prdele,“ ulevil si Defino pod vousy.

Jane přikývla. „Tajný policajt. To už je pěkná řádka let, inspektore.“

„A případ je přesto stále otevřený, jak víte,“ navázal

Graves. Desky s materiály na stole před ním byly nejtlustší, které kdy Jane viděla. Reprezentovaly práci mnoha týmů zkušených vyšetřovatelů, které se na případu vystřídaly. Žádný z policistů neskrýval vztek a rozhořčení nad tím, že jeden z jejich středu, možná ten nejlepší, byl zastřelen neznámým zločincem. Pachatel nezanechal na místě činu jedinou stopu, která by ho identifikovala, a zametl po sobě stopy tak dokonale, že to vypadalo, jako by se rozplynul v mlze.

„No, dvakrát už jsme dobrou práci odvedli,“ ozval se do ticha MacHovec tónem, který naznačoval, že člověk nemůže v životě vyhrát všechno.

„Tak to zopakujte ještě jednou,“ kontroval Graves suše. „Neznám nikoho, kdo by celou tuhle horu lejster unesl. Annie vám ji proto rozdělila do tří samostatných obálek, abyste si hned první den nenamohli záda.“ Annie byla policejní asistentka a pravděpodobně by ten objemný spis také sama neunesla.

„To je všechno?“ zeptal se Defino.

„Všechno, detektive. Doufám, že vám nemusím zdůrazňovat, jak důležité je tento případ objasnit.“

„Ne, pane.“ Defino vstal, hlučně rozmačkal v ruce prázdný kelímek od kávy a vzal si vrchní třetinu dokumentů.

MacHovec ho následoval a nechal Jane spodní třetinu, začátek případu, tísňové volání na číslo 911, první policisté na místě činu a zoufalý neúspěšný pokus zachránit umírajícího kolegu.

„A já se tak těšil, až se vrátím,“ utrousil MacHovec, když se posadil na židli za svým stolem. „Tohle je bezvýchodná situace. Měl jsem zůstat doma a dopřát stěnám ještě jednu vrstvu nátěru.“

Defino odhodil kelímek do koše a výjimečně s kolegou souhlasil. „Vzpomínám si, když ten telefonát přišel. Ten týden jsem měl noční, od půlnoci do osmi ráno,

objížděli jsme s partákem Pinkiem okrsek v hlídkovém voze. Už je to strašně dávno.“

„To zní jako dvě roztoužené puberťačky,“ ušklíbla se Jane. „Já byla tu noc na šestce a podařilo se nám zrovna parádní zatčení. Službukonající seržant nám o tom řekl, když jsme přivezli zadrženého na stanici. Pojďme se pustit do práce, chlapi, než se mi tady rozbředíte.“ V té době byla na šestce nová, vzpomínala, čerstvě zamilovaná do poručíka, téměř kapitána Hacketta. Defino měl pravdu – už je to dávno.

Hlásaly to palcové titulky ve všech novinách, dokonce i v *Timesech*. Detektiv Micah Anthony, třicetiletý, sto osmdesát dva centimetry vysoký černocho, býval amatérským boxerem a svůj volný čas věnoval práci s dětmi z chudých rodin. Zanechal po sobě ženu tak krásnou, že ji každý fotografoval ze všech možných úhlů a pozic. Měla pleť o několik odstínů světlejší než její muž a kulatíci se břicho prozrazovalo, že se jí brzo narodí první dítě. Chlapeček přišel na svět tři měsíce po otcově smrti.

Rodina, z níž Micah Anthony pocházel, byla silně nábožensky založená a panovala v ní přísná pravidla, každé dítě mělo jméno z bible. Jeho otec zastával funkci vrátného v jedné kancelářské budově na Manhattanu a matka pracovala jako učitelka v dětském denním centru. Jeden z Micahových sourozenců zemřel na následky střelného poranění několik let předtím, než se vžil termín „zločin spáchaný z projíždějícího auta“. Po této tragédii se Micah rozhodl, že se stane policistou.

Rodina žila v Harlemu v omšelém nevhledném domě bez výtahu. Často uvažovali o tom, že se odtud odstěhují, ale nikdy to neudělali. Micah byl první, kdo se k tomu odhodlal. Sehnal si zaměstnání, měl pravidelný příjem a našel si byt ve West Thirties, dům bez výtahu jako u rodičů, ale v lepším stavu. Tam se také seznámil se svou budoucí ženou a oženil se s ní. Než přišla do jiné-

ho stavu, několik let pracovali. Ona jako modelka vydělávala dost peněz na to, aby mohli složit zálohu na dům na Staten Islandu právě v době, kdy zemřel. Měsíc po pohřbu se do něj přestěhovala a novinářům prozradila, že ho chtěli hlavně pro své dítě.

Když se dítě narodilo, asi na rok zmizela ze zpráv a z povědomí veřejnosti a pak se začala věnovat případům policistů, černošských policistů, a podporovala děti chudých, jak to dělával její muž. Dokonce i dnes, asi deset let poté, se její tvář a jméno tu a tam objeví v televizních zprávách nebo v krátkém článku v jednom z newyorských deníků.

Tohle všechno Jane věděla, aniž musela nahlédnout do spisů. Věděl to každý policista v New Yorku. Tak jako dřívější generace věděla, kde se zrovna nacházeli, když byl zastřelen JFK, policisté Janina ročníku by nezaváhali ani vteřinu při otázce, co dělali, když byl zastřelen Micah Anthony. Pracoval jako tajný policista na vyšetřování dovozu ručních střelných zbraní do města a jejich dalšího pohybu uvnitř, podařilo se mu proniknout do skupiny „byznysmenů“, kteří tyto zbraně kupovali a prodávali. V půl jedenácté toho večera po důležité schůzce v jednom domě v oblasti West Fifties – bylo to tak daleko na západ, kam až sahala zástavba – telefonoval ze svého stanoviště a hlásil, že jede domů. O několik minut později volal ze stejného telefonu manželce, aby jí řekl to samé. Jejich byt se nacházel asi míli jižně od místa, kde se zastavil, aby zavolaal, ale domů se už nevrátil. Ve dvě hodiny ráno probudily obyvatele Waverly Place přímo na západ od Washington Square Parku v Greenwich Village, historické a umělecké oblasti centra Manhattanu, dva výstřely. Téměř ve stejném okamžiku přišly na tísňovou linku 911 tři hovory, aby střelbu nahlásily, a hlídkové vozy ze šestky vystřelily zmíněným směrem. Micah Anthony noc nepřežil.

Zásadní věcí bylo, že na místě činu nic nezůstalo: žádná DNA, žádné otisky, žádné nábojnice z revolveru Magnum 357, žádné stopy na těle, nebylo hlášené žádné auto, které by se skřípěním pneumatik vyrazilo od obrubníku. Anthony neměl na Village žádné vazby. Jeho rodina žila v centru Harlemu, sedm nebo osm mil severně od místa, kde byl zastřelen, a neviděli ho dva týdny. Ani staří přátelé ho neviděli; jeho žena se s ním setkávala jenom sporadicky a den co den se strachovala o jeho bezpečnost.

Detektivové, kteří byli k případu přiděleni, museli vzít neochotně v úvahu také možnost, že měl v jednom z těch činžáků z hnědého pískovce na Waverly Place přítelkyni, za kterou spěchal poté, co ukončil své poslední dva hovory, přestože soudní lékař nenašel žádné důkazy, které by svědčily o nedávném pohlavním styku. Takže střelbou možná skončila hádka mezi milenci, která neměla žádnou souvislost s jeho policejní prací. Nebývale důkladné prověřování okolí se zaměřením na mladé ženy, které v místě bydlely, nepřineslo nic, a jeho žena Melodie, která vlastně ani nepatřila mezi podezřelé, byla doma, když policisté zazvonili u jejích dveří. Záznamy hovorů z jejího telefonu ukázaly, že během noci několikrát volala poručíkovi, veliteli svého muže, a neskrývala obavy o jeho bezpečnost, když se nevrátil domů poté, co jí telefonoval.

Byl to případ jednoho těla, dvou kulek a žádných stop. Tři muži, s nimiž Micah Anthony strávil dvě hodiny v bytě jednoho z nich v oblasti West Fifties, byli zadrženi, podle názoru jejich advokátů vyslechnuti „drsně a bez přerušení“, a ukázalo se, že jim patří zbraně, které se v bytě našly. Účasti na jeho vraždě ale nic nenásvědčovalo. Důkazy nebyly natolik přesvědčivé, aby stačily k otevření případu, a dva z nich byli propuštěni, katastrofa stíhala katastrofu. Jak si Jane vzpomínala,

byla vyslechnuta každá lidská bytost, která se kdy mihla v Anthonyho životě, dokonce i jeho učitelka z mateřské školky. Co asi, přemítala, zůstalo po deseti letech na ně tři?

„Jeho žena se znovu vdala,“ ozval se náhle Defino. Jeho hlas prolomil ticho a vytrhl je ze soustředění.

„Kdy?“

„Před dvěma lety. V novinových článcích, které následovaly po vraždě, nikdy nechyběla zmínka o tom, že se nevdala. Byla to opravdu krásná ženská.“

„Vzpomínám si,“ poznamenal MacHovec. „Koho si vzala?“

„Chlápka jménem Harwood Appleby. Vypadá to, že byl v balíku. Proč čekala tak dlouho?“

„Protože svého muže milovala,“ skočila jim do řeči podrážděně Jane. „Protože ji šok z Anthonyho smrti srazil do kolen. Vychovávala manželovo dítě a nedokázala si představit, že by začala nový život s někým jiným.“

Defino jí věnoval skeptický pohled. „Jenom jsem se zeptal.“

„Pořád bydlí na Staten Islandu?“

Obrátil několik stránek. „Jo, ale on má byt ve městě. Možná nechtěla, aby dítě změnilo školu.“

To znělo rozumně. „Čtu to od začátku. A řeknu vám, že to je pěkně deprimující případ.“

„A bude ještě hůř, až to zabalíme,“ přisadil si MacHovec.

Opět se rozhostilo ticho. Jane se začala probírat spisem od spodních listů. Zaznamenávala si jména: policistů, kteří odpověděli na tísňové volání, detektivů, kteří byli první na místě činu, lidí z výjezdovky, velitele Micaha Anthonyho a všech ostatních, s nimiž byl pracovně v kontaktu. Všichni tito lidé budou muset být znovu vyslechnuti. Po její levici i pravici se její partneři věnovali stejné činnosti, co chvíli si cosi načmárali do

notesu. V poledne se jí Defino zeptal, jestli nechce jít na oběd.

„To víš, že jo. Už hlady šilhám.“

Vstali a odešli. MacHovec se o sebe vždycky postaral, často si přinesl hnědý sáček, někdy si zaskočil pro něco na zub ke stánku s rychlým občerstvením. Jaro se předvedlo jedním ze svých nejkrásnějších dnů, ani jeden z nich si nevzal kabát. V jednom ze svých obvyklých bister si objednali obvyklá jídla.

„To povýšení Gravese utvrdilo v přesvědčení, že je nepřekonatelný,“ nadhodil Defino.

„Třeba má pravdu, ale otázkou je, jestli jsme takoví i my. Ta střelba byla čistá práce. Nikdy jsem o něčem podobném neslyšela. Můžeme tomu dát půl roku a znovu obcházet dům za domem, znovu každého vyslechnout a možná skončíme s tím, co máme teď.“

„Chce to trochu víc elánu, partačko.“

„Já bych začala s jeho ženou, Gordone.“

Zdvihl hlavu od svých oblíbených těstovin. „Nějaký důvod?“

„Možná už mě unavuje dělat pořád věci správným způsobem. Do Waverly Place můžeme zajít kdykoli. Nic se nezmění. Zaregistroval jsi, že by se něco v posledních několika letech nějak vyvinulo?“ Defino pracoval s nejmladší třetinou spisu popisující události z relativně nedávné doby. Detektivové původně přidělení k případu každých šest měsíců zavolají na pár telefonních čísel a napíší o tom hlášení, tak zvanou pětku, což je formulář DD5 používaný pro záznam nových informací a rozhovorů, které založí do spisu.

„Stále jenom srovnávají kulky z nových případů. Nemají se čeho chytit, žádné otisky, žádné vzorky DNA. A když zatknou potenciálního střelce, pokládají mu pořád stejné správné otázky. Zatím se z toho ale nic zajímavého nevylouplo.“